

Omtrent het Kind

Emma Crebolder

1. Het Kind

De ontvangst vond plaats vlak bij de faculteit der diergeneeskunde waar ik paarden tegen houten schotten hoorde schoppen.

Later raakte de vrucht beklemd.

Stuitligging. Het leek alsof ze in mij wilde blijven, de kloon. Tijdens de ontsluitingsweeën las de man, op verzoek, passages uit *In de ban van de ring*. Over Gandalf de tovenaars op zijn witte paard en over Enten, de magische boomherders die in beweging komen op het moment dat rampspoed dreigt. Half ontkleed lag de vrouw, het onderlichaam naakt. Ze bevond zich op een verhoogd ziekenhuisbed in een donkere ruimte. Regelmatig werd de voortgang van de ontsluiting gemeten. Ondertussen werd het nacht.

Na anderhalf etmaal begon de uitdrijving.

De boreling was blauw door zuurstofgebrek. Ze had met haar gezicht klem gezeten tegen de ribben. Rood getatoeëerd voorhoofd toen ze omgekeerd naar buiten was getrokken. De neus bleef een paar weken rood. Ook de nek vertoonde ooievaarsbeten. Ze had kunnen verstenen daar boven in mijn lijf. Ze werd van slijm en bloed ontdaan. Haar lippen om mijn tepel gedwongen. De zuigreflex nauwelijks aanwezig.

Een van de kraamgeschenken was een clownspop.

Het Kind deed denken aan een boeddha, heel licht en zonder haar. Van de wereld afgekeerd. In alles traag maar over haar gelaat lag vroeg de neiging tot een glimlach. Wij waren niet de aanleiding maar een licht van binnenuit. Het gleed over het gezicht, het streek de kloppende fontanellen aan.

Wanneer de baby het badwater voelde schoot in een reflex haar rechtervuist tegen haar wang en trok ze haar benen op.

Ik probeerde soms verder te lezen over de avonturen in het magische rijk.

Vlak bij het stadhuis waren ooievaars op hun hoge nesten neergestreken.

De moeder droeg tijdens de zwangerschap een allerliefst zwart jurkje met opstaand kraagje.

Drie weken na de verlossing begon het Kind te glimlachen terwijl haar vingers sierlijk boven haar ogen fladderden. Onder kennissen vond ze een verbaasd publiek. Een enkeling bleef komen. Eens toen ze alleen in haar kamer was klonken geluiden op, een sussend recitatief. Getroffen bleef ik staan en ik hoorde een slepend gonzen. Een kalmerend dreunen, een aanruisend en terugvloeiend zoeven.

De voorbereidselen voor een jarenlang verblijf in de tropen waren afgerond. Ik droomde dat ik beviel van een zwarte baby.

Er werd een kinderbed uit de opslag van het ziekenhuis binnengebracht.

's Nachts hoorde ik de roep van een uil. In het houten ledikant bleek het te wemelen van de bedwantsen. Ze voedden zich met het bloed van het Kind.

Een klamboe hield wel de muggen op afstand.

2. Het Kind Kobe

Katua, het Tanzaniaanse meisje, bindt het Kind op haar rug en loopt over het pad onder bomen. Voor elk manspersoon en voor oudere vrouwen maakt zij een diepe kniebuiging. Veel van dit lieflijk eerbetoon erfde het Kind. Zoals een kniebuiging bij het aanreiken of het ontvangen. Katua weet dat het Kind met de witte huid in de schaduw moet blijven. Bij de sinaasappelboompjes vindt ze koelte en dompelt ze het Kind onder in bloesemgeur. Omdat het vroeg donker is in de tropen keert ze terug naar huis. Het Kind begrijpt niet waarom haar een lepel wordt voorgehouden. Heeft ze geen honger of verlangt ze naar het alleen zijn in de slaapkamer om haar incantatierite uit te voeren?

Het Kind blijft de wereld in toom houden met een sonoor register aan geluiden. Katua wijst naar Kobe de schildpad die door de ommuurde hof schuifelt. Hij draagt zijn schild zoals het Kind haar voorouders. De planten ritselen waar Kobe gaat. Het papier ritselt waar het Kind door boekjes bladert. Ze zoekt kleine stenen en stopt ze in een sigarendoosje om ermee te rammelen. Dit geroffel begeleidt haar permanent. Als ze luistert naar het voorlezen kijkt ze weg en ziet de schildpad, Kobe zegt ze smekend, Kobe is haar eerste woord dat ook wij verstaan.

3. Het zal jaren duren voor het Kind met tranen huilt

We reden de ondergaande zon tegemoet op een stille grensweg, links zandverstuivingen, rechts bosgebied. Hoe heet dat? Haar kleine handen omvingen het, 'landschap,' zei ik. Ze knikte. Het Kind werd weggebracht naar een instelling. Het breekt haar maar het breekt haar niet af.

4. Zandheuveltje

Ze zoekt naar het zandheuveltje maar vindt het niet. Er ligt nu een steen op. Ze wordt een met het marmer, het is warmer dan de kale behuizing waarin haar geliefde vader werd weggedragen.

Van de bloemen hielden de zuiderwindlelies het langste stand. De linten liggen niet meer tussen de kiezels. Aan het voeteneind fluistert zij dat ze naar de tandarts is geweest, dat hij toch weet dat mama morgen jarig is. Dan loopt ze het pad af, volgende week weer? Nee, ik heb net afgesproken dat ik morgen terugkom.

Haar vader die zijn stem verhief tegen haar niet aflatend gevraagd. Zij daarna ontroostbaar door de kwetsing om haar gebrekkig zijn.

De beschermende vechtlust van de moeder, die nu achterblijft en met haar hand door de lavendel strijkt als was het de huid van een hond die naast haar ligt. Het is de geur die zij loswoelt met het kalmerende gebaar van vertroosting.

5. De aanzeggers

Ze duwde de aanzeggers, haar zussen, zacht opzij om naar de slaapkamer te rennen. Ze had hem daar gisteravond nog zijn warme handen gestreeld. En

zijn geplooidde wangen gekust, 'Boefje' had hij misschien gemompeld. IJzig is de huid, zo koud was het zegt ze maanden later. Leeg gelooide vel. Hij komt niet meer terug en ze wijst naar de hemel.

Aan een fragiele voorovergebogen heer wiens levensverwachting zij laag inschat: 'Als u naar de hemel gaat doet u dan de groeten aan mijn papa?'

Het kerkhof tegen de heuvel is een nieuw verblijf geworden. Ze struint tussen graftombes zoals ze door de fotoalbums en haar boeken bladert. Ik blijf de voorlezer. Ze omhelst de marmeren rechtopstaande steen van het familiegraf. Waar graaft haar fluisterfrequentie zich heen? Banen haar wolkige tonen zich omlaag of omhoog? De mededelingen uit de leefgroep en het bezoek aan de tandarts, zonder zijn steunende hand, rollen naar de onderwereld.

Onder zijn leegblijvende dekbed liggen haar tekening en de twee tijdschriften waarin haar zussen staan afgebeeld.

'Tot zaterdag,' roept ze als ze over het grindpad langs de gevel van de kerk de begraafplaats verlaat.

6. Een schrikkelnacht in 2020

Zoals jagers met hun rituele zang het wild waarschuwen, zo klinkt de roep van een bosuil op een schrikkelnacht in 2020.

Pimpelmezen bouwen een nest in de gevelvoegen. Een eekhoorn rent over het onderhout. Een zwarte kat klimt als een razende tegen de boom op waarin zich iets beweegt. Haar rode halsbandje zit te strak. De kip onder de bloeiende forsythia. De witte kip. Het Kind heeft op haar armen wondjes aangebracht. Het coronavirus verspreidt zich. Haal het Kind nu op. Straks wordt het misschien verboden. Thuis is het aangenaam. De open haard aanmaken, stapel kinderboeken voorlezen. Zuurkool eten. De prijs van benzine is gekelder. De zon schijnt even op onze handen. Er wordt overwogen ook de basisscholen te sluiten. Ouderen boven de zeventig zullen misschien binnen moeten blijven. Vluchten worden geannuleerd, reizigers proberen wanhopig thuis te geraken. De witte kip loopt geagiteerd te hamsteren.

We bezoeken het graf van de vader, nog geen jaar geleden gestorven. Ze kust de marmeren steen driemaal. Ze fluistert dat ze een bekertje cappuccino heeft gekregen bij het benzinestation. De mevrouw achter de kassa en de beschermende glasplaat volgt ons geïnteresseerd: dat is de moeder die het Kind de muntjes in de automaat laat stoppen. Het Kind mag stroopwafels maar ze wil meer. De moeder weigert gedeceerd.

We wandelen over de kerkhofpaden. Ze vraagt wie de overledenen zijn. Bij het verlaten van de begraafplaats draait ze zich om en roept: 'Tot vrijdag.'

Vandaag kust het Kind ogen, oren, neus en wangen van de moeder. De zorginstelling wordt gesloten, geen bezoek van buiten toegestaan. De vader zal op haar wachten.